

25 – lecie siedziby Szpitala w Sokółce

Szanowni Państwo,

Rok 2009 jest dla sokólskiego szpitala czasem szczególnym- czasem podwójnego jubileuszu. To w tym roku świętujemy uroczystość 25 – lecia siedziby szpitala, a zarazem 25 – lecia istnienia kaplicy szpitalnej. W tej krótkiej prezentacji pragniemy Państwu przypomnieć najważniejsze wydarzenia z ostatnich 25 lat funkcjonowania sokólskiej placówki, przypomnieć ludzi, którzy tworzyli tę ćwierćwieczną historię. Obecny szpital sokólski - Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Sokółce, to zakład, w którym wiedza, doświadczenie i zaangażowanie 387 osób, zapewniają szpitalną i specjalistyczną ambulatoryjną opiekę medyczną przede wszystkim dla ponad 50- tysięcznej populacji części powiatu sokólskiego oraz coraz większej ilości „pacjentów przyjezdnych”.

Budowę nowego szpitala w Sokółce, położonego przy obecnej ulicy Sikorskiego (dawniej ulicy Długiej), rozpoczęto w listopadzie 1976 roku, zgodnie z założeniami projektowo- kosztorysowymi opracowanymi w roku 1967.

18 marca 1978 roku, w obecności ówczesnego wiceministra zdrowia i opieki społecznej Tadeusza Szlachowskiego, wmurowano kamień węgielny.

Pierwotny termin zakończenia budowy został ustalony na grudzień 1980 roku. Niestety rzeczywistość okazała się trudniejsza niż założenia i plany. Dopiero w roku 1983 przekazano po kolei: najpierw w lutym - budynek mieszkalny, a następnie w październiku- przychodnię specjalistyczną. 31 grudnia główny obiekt, ale jeszcze bez kotłowni i terenów wokół szpitala, został przyjęty przez sokólski Zespół Opieki Zdrowotnej do zagospodarowania, które trwało do połowy lutego 1984 roku. Jednak z „powodu braku dostaw inwestorskich i licznych usterek” technicznych szpital nie mógł zostać uruchomiony.

Budynek nowego szpitala umiejscowiono na naturalnym wzniesieniu terenu, dzięki czemu dumnie góruje nad miastem. Jego powierzchnia użytkowa wynosi około 15 tys. m², a kubatura około 82 tys. m³, składa się z pięciu bloków A, B, C, D, E połączonych łącznikami. Poszczególne bloki mają wysokość od 2 do 5 kondygnacji naziemnych. Konstrukcję nośną budynków stanowią ramy H, natomiast ściany osłonowe zewnętrzne zostały zbudowane głównie z płyt prefabrykowanych trójwarstwowych o grubości 20 cm.

Oficjalne otwarcie szpitala nastąpiło 26 kwietnia 1984 roku przy udziale m.in.:

- ministra zdrowia i opieki społecznej Tadeusza Szlachowskiego,
- wojewody białostockiego Kazimierza Dunaja,

- dyrektora ZOZ w Sokółce dr Jerzego Orciucha

oraz przedstawicieli ówczesnych władz politycznych szczebla wojewódzkiego.

Prasa informowała: „Miasto i gmina otrzymały obiekt z prawdziwego zdarzenia. Od kilku dni mimo licznych usterek szpital przyjmuje pacjentów. Należy to zawdzięczać olbrzymiemu zaangażowaniu (...) załogi ZOZ w Sokółce, a przede wszystkim dyrektora dr Jerzego Orciucha, lekarzy, pielęgniarek i pozostałych pracowników, którzy w półtora miesiąca przygotowali obiekt do przyjęcia pacjentów.”

„Jeszcze zanim mogliśmy się przenieść do nowej siedziby, trzeba było zorganizować sprzątanie pomieszczeń, pielęgniarki same zakasały rękawy i żyletkami czyściły glazurę. Wszystko po to, aby jak najszybciej rozpocząć pracę w godnych warunkach – przypomniała ordynator Fiedorowicz.”

Mottem działania szpitala stały się wypowiedziane przez dyrektora Jerzego Orciucha słowa: „naszą ambicją i honorem będzie stworzenie pacjentom naszego szpitala jak najlepszych warunków pobytu, wykorzystanie całej wiedzy zawodowej i doświadczenia dla dobra życia i zdrowia pacjentów.”

Od czasu rozpoczęcia budowy szpitala stanowisko dyrektora ZOZ w Sokółce piastowali kolejno:

- w latach 1972-77 – dr Stefan Siniakowicz,
- w latach 1977-79 – dr Władysław Hrynkiewicz,
- w latach 1979-89 – dr Jerzy Orciuch.

W pierwszych latach funkcjonowania szpitala w nowej siedzibie działania dyrektora wspierali:

- zastępca dyrektora do spraw medycznych dr Małgorzata Kamińska,
- zastępca dyrektora do spraw ekonomicznych Michał Szebiotko,
- Naczelna Pielęgniarka Anna Kirpsza,
- Przełożona pielęgniarek Stanisława Kucharewicz.

W nowym budynku szpitala funkcjonowały oddziały:

- chorób wewnętrznych kierowany przez dr Antoniego Kantora,
- ginekologii i położnictwa z dr Jerzym Orciuchem,
- noworodkowy z dr Joanną Fiedorowicz,
- chirurgii kierowany przez dr Lucjana Godlewskiego,

- ortopedii z dr Mirosławem Skawińskim,
- pediatrii z dr Wierą Parfieniuk.

Ponadto w skład zespołu opieki zdrowotnej wchodziły oddziały zlokalizowane na Os. Zielonym: zakaźny kierowany przez dr Janinę Flis-Popiel i chorób płuc i gruźlicy z dr Jadwigą Tarasewicz oraz Szpital Rejonowy w Krynkach, jak również poradnie specjalistyczne, rejonowe i gminne. Zespół udzielał świadczeń medycznych w zakresie podstawowym i specjalistycznym głównie dla mieszkańców gmin Sokółka, Kuźnica, Szudziałowo, Krynki, Sidra, Janów i Korycin. Zatrudniał wówczas około 800 osób.

Szpital zajmował się nie tylko stroną „cielesną” pacjentów, zadbano również o aspekt duchowy. Najpierw w 1981 roku mocą dekretu ks. biskupa Edwarda Kisiela, ks. dziekan Tadeusz Kalinowski ustanawia funkcję kapelana szpitalnego. Zostaje nim ks. Andrzej Gniedziejko, przybyły z parafii Korycin, z doświadczeniem trzech lat w duszpasterstwie. W nowym szpitalu pierwszą Mszę świętą ksiądz kapelan sprawował 27 kwietnia 1984 roku w pustej wnęcie na III piętrze. 15 maja dyrekcja szpitala udzieliła pisemnego pozwolenia na odprawianie nabożeństw katolickich i prawosławnych z równoczesnym wskazaniem miejsca na kaplicę – wnęki na III piętrze pomiędzy I i II oddziałem interny. Pokój kapelanów umieszczono w miejscu pierwotnie przeznaczonym na pomieszczenia dla fryzjera. Pierwsze tabernakulum wykonano z szpitalnej szafki, a ołtarz z przerobionego biurka. Wnękę zabudowano drewnianą kratą. Wszystko to przy dużym zaangażowaniu pracowników szpitala.

Dzięki staraniom wielu osób, m.in. ks. dziekana Tadeusza Kalinowskiego oraz dyrektora dr Jerzego Orciucha, ks. biskup Edward Kisiel dekretem z dnia 26 maja 1984 roku, powołał do życia kaplicę szpitalną pod wezwaniem Matki Bożej Miłosierdzia. Poświęcenia kaplicy dokonał ks. biskup Edward Ozorowski, podkreślając w homilii w czasie sprawowanej Mszy świętej, że kaplica ma być miejscem wytchnienia dla cierpiących i pracujących, ma być oazą łask, ma tu bić cierpiące serce szpitala.

1 lipca 1984 roku po raz pierwszy było sprawowane nabożeństwo w obrządku prawosławnym.

Kaplica stała się integralną i naturalną częścią szpitala. Jej oblicze przez lata kształtowali zarówno pacjenci, personel, jak i księża kapelani. Z wizytacjami duszpasterskimi odwiedzili ją wszyscy kolejni księża biskupi. Zawsze była miejscem wyjątkowym. Na szczególną uwagę zasługują ostatnie dwa lata. Dzięki ogromnemu zaangażowaniu obecnego księdza kapelana Krzysztofa Chajtera, kaplica wzbogaciła się kolejno o figurkę Matki Bożej

Fatimskiej, relikwie błogosławionego księdza Michała Sopoćki, obraz Miłosierdzia Bożego, czy wreszcie możliwe było, również dzięki hojności władz samorządowych i darczyńców, przeprowadzenie prac remontowych wokół kaplicy.

W kolejnych latach w szpitalu tworzono nowe komórki organizacyjne. I tak w roku 1986 powstała, wyposażona w aparaty firmy FAMED, Stacja Dializ. Pierwszego pacjenta dializowano 28 maja, a uroczyste otwarcie nastąpiło 25 czerwca 1986 roku. Kierownikiem nowej komórki została pani dr Walentyna Jakubowska.

Dbano również o rozwój otoczenia szpitala – zgodnie z zapisami z kroniki szpitalnej 10 kwietnia 1987 roku posadzono 120 drzewek wokół szpitala, jak również rozważano możliwość budowy basenu.

Sokólski szpital był wielokrotnie prekursorem we wprowadzaniu nowych rozwiązań. W grudniu 1987 roku jako pierwszy szpital w regionie północno – wschodniej Polski wprowadził system „rooming in”. Prasa informowała: „znaleźli się odważni, którzy bez większych wahań skorzystali z doświadczeń medycyny zachodniej. (...) Na ostateczne wnioski jeszcze za wcześnie, ale pierwsze spostrzeżenia są pozytywne”.

Były też w życiu szpitala chwile szczególnie smutne. 15 września 1989 roku szpital stracił zasłużonego, oddanego chorem lekarza, nieodżałowanego dyrektora i wychowawcę wielu młodych lekarzy – po długiej i ciężkiej chorobie zmarł dr Jerzy Orciuch.

W kolejnych latach na wieczny spoczynek odeszli wieloletni pracownicy, zasłużeni dla sokólskiej medycyny:

- dr Antoni Kantor w roku 1986,
- dr Zygmunt Filkiewicz w roku 1987,
- pani Anna Kirpsza w roku 1989,
- dr Janina Docha w roku 1994,
- dr Wacław Mróz w roku 1995,
- dr Lucjan Godlewski w roku 1995,
- dr Krystyna Piwowarczyk w roku 1996,
- pan Michał Szebiotko w roku 1996,
- dr Jerzy Młodzianowski w roku 1996,
- dr Jerzy Cichoński w roku 1996,
- dr Andrzej Wańczuk w roku 1997,
- dr Janina Barbara Popiel w roku 1998,

- dr Kornelia Kowalczyk w roku 2005,
- dr Stanisław Szczerbiński w roku 2009.

W 1990 roku stanowisko dyrektora objęła pani dr Małgorzata Kamińska, którą wcześniej, w roku 1988, na stanowisku zastępcy dyrektora do spraw medycznych zastąpiła pani dr Mirosława Tałałaj.

W międzyczasie następowały również zmiany na stanowiskach ordynatorów oddziałów, m.in. ordynatorami zostali:

- pani dr Ludmiła Wojtkowska od 1985 roku na internie II,
- pan dr Jerzy Sudnik od 1987 roku na oddziale chorób wewnętrznych,
- pan dr Jerzy Krymski od 1986 roku na oddziale chirurgii,
- pani dr Małgorzata Kamińska od 1990 roku na oddziale położniczo- ginekologicznym,
- pan dr Bogusław Falkowski od 1985 roku, pan dr Wiesław Sudakowski od 1987 roku, a następnie pan dr Marek Chojnowski od 1991 roku na oddziale urazowo-ortopedycznym,
- pan dr Jerzy Młodzianowski od roku 1987 na oddziale Intensywnej Opieki Medycznej,
- pani dr Mirosława Tałałaj od roku 1991 na oddziale chorób płuc i gruźlicy.

Szpital zawsze mógł liczyć na hojnych darczyńców: w październiku 1989 roku otrzymał ultrasonograf marki Siemens - dar Niemieckiego Związku Dobroczynnego „Caritas” przekazany na ręce J.E. ks. biskupa Edwarda Kisiela, a w lutym 1991 roku dar Ojca Świętego Jana Pawła II – głowicę 5 MHz do ultrasonografu. W 1993 roku, za ponad 300 mln zł (przed denominacją), dzięki ofiarności społeczeństwa, które nabywało szpitalne cegielki oraz dzięki przychylności władz miejskich, które przekazały 200 mln zł, zakupiono nowy gastroskop i otwarto gabinet badań endoskopowych. W późniejszych latach szpital otrzymywał darowizny od Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy, m.in. w roku 2008 aparat RTG – ramię C o wartości ponad 220 tys. zł.

W 1993 roku sokólski szpital po raz kolejny odniósł ogromny sukces. Jako pierwszy w województwie oraz jako jeden z trzech pierwszych w kraju wdrożył program WHO i UNICEF wyłącznego karmienia piersią i otrzymał prestiżowy tytuł „Szpitala Przyjaznego Dziecku”. W tym samym roku w szpitalu stworzono warunki do odbywania porodów rodzinnych oraz otwarto szkołę rodzenia. Prasa informowała: „Kilku kobietom, które były

dobrze przygotowane i słuchały poleceń lekarzy, pozwolono urodzić tak jak im było wygodnie, niekonwencjonalnie. (...) Dziecko zaraz po urodzeniu kładzione jest na brzuchu matki. Jak żabka, całkiem jeszcze śliskie, leży na jej piersiach, słuchając bicia serca, którego rytm towarzyszył mu przez ostatnie czterdzieści tygodni.(...) I od razu ma okazję do ssania. Zwykle skwapliwie z niej korzysta. (...) Mamy dobry personel – podkreśla pani ordynator- Oni chcą się uczyć. I mają taką możliwość. (...) Mamy dobry sprzęt i potrafimy wykonywać nawet skomplikowane operacje. O ostatecznym sukcesie mimo wszystko zadecydują jednak nie nasze umiejętności, a poziom kultury. Wszystkich. Lekarzy i salowych.”

Zaangażowanie pracowników szpitala po raz kolejny zostało docenione już w roku 1994, kiedy to szpital zajął I miejsce w akcji „Rodzić po ludzku” organizowanej przez Gazetę Wyborczą oraz w 1995 roku kiedy otrzymał wyróżnienie dla najlepszego oddziału położniczego w Polsce- Złotego Bociana. W akcji „Rodzić po ludzku” kolejne sukcesy szpital odnosił jeszcze w kolejnych latach – III miejsce w 1995 roku i I miejsce w roku 2000.

W kwietniu 1995 roku po raz pierwszy w sokólskim szpitalu wykonano operację metodą laparoskopową.

Jako jeden z pierwszych szpitali w Polsce rozpoczął przyjmowanie porodów w wodzie – pierwszy poród miał miejsce 29 września 1998 roku. Prasa informowała: „To było niesamowite. Dziecko w wodzie. Ojciec trzyma matkę pod pachy, żeby się nie utopiła. Matka krzyczy: Boże jaki cudny synek(...). Kąpiele wodne matek podczas porodu sprawiają, że maluchy rodzą się mniej zmęczone, lepiej ukrwione i bardziej dotlenione. Ich rodzice z kolei zachwycają się, że na brzuchu mamy „ląduje” bobas czyściutki i gładki.”

29 października 1998 roku sokólski szpital uzyskał nowy byt prawny – decyzją Sądu Rejonowego w Białymstoku Wydziału VIII Gospodarczego uzyskał osobowość prawną i został wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego. Został utworzony Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Sokółce, którego Organem Założycielskim została Rada Powiatu Sokólskiego.

1 lipca 2000 roku już po raz kolejny szpital dołączył do grona prekursorów. Tym razem w dziedzinie medycyny ratunkowej. Nastąpiło uroczyste otwarcie pierwszego w województwie podlaskim szpitalnego oddziału ratunkowego. Jego powstanie było możliwe dzięki dofinansowaniu pozyskanemu ze środków Ministerstwa Zdrowia, samorządów lokalnych oraz sponsorów. W trakcie uroczystości otwarcia, w czasie okolicznościowych przemówień, pod drzwiami nowo otwartego SOR-u zajechał samochód z mdlejącą pasażerką. Była pierwszą pacjentką oddziału.

Jednocześnie otwarto nowoczesną kotłownię olejową, która z jednej strony stała się symbolem przemian technologicznych zaplecza technicznego szpitala, a z drugiej już wkrótce była wyrazem niebezpieczeństw, towarzyszących dokonywanym zmianom. Początkowo nowoczesna, ekologiczna i oszczędna, wskutek drastycznych podwyżek cen paliwa stała się utrapieniem zakładu.

Samodzielność Zakładu, wymuszona reformą ochrony zdrowia w Polsce, została okupiona wysoką ceną.

Radykalny spadek przychodów jednostki, jaki miał miejsce po wprowadzeniu reformy zdrowia w 1999 roku - najbardziej drastyczna obniżka przychodów z kontraktów z kasami chorych nastąpiła pomiędzy rokiem 1999 a 2000, o ponad 3 mln zł - zmusił zarządzających Zakładem do aktywnego poszukiwania możliwości obniżenia kosztów i podjęcia działań mających na celu zwiększenie przychodów.

W trudnym czasie ciągłych zmian prawnych, systemowych i organizacyjnych Zakładem kierowali kolejno:

- pan dyrektor Zbigniew Chmielewski w latach 1997- 2000,
- pan dyrektor Adam Kurluta w latach 2000- 2001,
- pan dyrektor dr Jerzy Sudnik w latach 2001- 2002,
- pan dyrektor dr Marek Chojnowski w latach 2002 - 2008, sprawujący również wcześniej funkcję zastępcy dyrektora do spraw medycznych w latach 1998 - 2001 oraz pełniącego obowiązki dyrektora w roku 2000.

Począwszy od roku 1999 w Zakładzie przeprowadzono szereg działań restrukturyzacyjnych, wspieranych finansowaniem ze środków Ministerstwa Zdrowia, Powiatu Sokólskiego, innych samorządów lokalnych, a także od darczyńców indywidualnych i instytucjonalnych. Najważniejsze z nich to:

- Wydzielenie ze struktur Zakładu i likwidacja części komórek organizacyjnych, które następnie rozpoczęły działalność jako podmioty prywatne:
 - w 1999 roku stomatologii,
 - w latach 2000 - 2001 podstawowej opieki zdrowotnej,
 - w 2001 roku części poradni specjalistycznych niezwiązanych z istniejącymi oddziałami szpitalnymi,
 - od 2001 roku dwukrotnie pralni szpitalnej, która jednak wróciła do Zakładu.
- W 2001 roku zlikwidowano, będący w fatalnym stanie technicznym, jeden z budynków szpitala na Osiedlu Zielonym, przenosząc oddział gruźlicy i chorób płuc oraz

oddział opieki długoterminowej wraz z poradniami specjalistycznymi chorób płuc i gruźlicy oraz chorób zakaźnych do budynku głównego szpitala. Pozwoliło to w sposób bardziej efektywny wykorzystać istniejącą bazę lokalową Zakładu. Jednocześnie zlikwidowano oddział chorób zakaźnych, którego przeniesienie było niemożliwe ze względów sanitarnych.

- W 2002 roku zmniejszono powierzchnię oddziału ginekologiczno-położniczego, tworząc jednocześnie nowy 40-lóżkowy oddział opieki długoterminowej.
- Wykorzystując dotacje z Ministerstwa Zdrowia utworzono Zakład Pielęgnacyjno Opiekuńczy w Krynkach, w miejsce istniejącego tam oddziału dla przewlekle chorych. Od 1 kwietnia 2002 roku ZPO funkcjonuje jako niezależny od SP ZOZ w Sokółce Samodzielny Publiczny ZPO w Krynkach.
- W miejsce dwóch oddziałów chorób wewnętrznych utworzono oddział internistyczno-kardiologiczny, zmniejszając liczbę łóżek z 76 do 64.
- Szukając dodatkowych możliwości uzyskania wyższego przychodu w roku 2002 utworzono 15-lóżkowy oddział rehabilitacji na bazie części oddziału urazowo-ortopedycznego, a w roku 2003 6-lóżkowy oddział medycyny paliatywnej na bazie części oddziału opieki długoterminowej.
- W pozostałych oddziałach zredukowano liczbę łóżek szpitalnych, dostosowując ją do realnie istniejących potrzeb społecznych, zawartych kontraktów z ówczesnymi kasami chorych oraz biorąc pod uwagę wskaźniki krajowe. Liczba łóżek zmalała z 393 do 295.

Działania restrukturyzacyjne przeprowadzone w latach 1999 – 2004 spowodowały obniżenie liczebności personelu o ponad połowę, z blisko 800 zatrudnionych w 1999 roku do 336 w roku 2004. Dalsze zmniejszanie zatrudnienia byłoby jednak bardzo ryzykowne z uwagi na możliwość obniżenia bezpieczeństwa udzielanych świadczeń. W chwili obecnej, z racji stawianych Zakładowi wymogów oraz z konieczności spełniania odpowiednich standardów, liczba zatrudnionych wzrosła do 387 osób w roku 2009.

W 2003 roku prasa informowała : „Szpital nadal funkcjonuje, a to z punktu widzenia pacjentów jest najważniejsze.” Dyrektor Marek Chojnowski mówił: „Przez ostatni rok udało się nam wprowadzić nowe rodzaje usług medycznych. Rozpoczęliśmy chociażby przeprowadzanie operacji woreczka żółciowego metodą laparoskopową, a także wszczepianie endoprotez.”

Brak spójnej, długofalowej polityki zdrowotnej, brak wizji docelowej organizacji ochrony zdrowia w Polsce oraz trudny do określenia kierunek zmian zachodzących w ochronie zdrowia na przestrzeni kolejnych lat, stwarzający ciągle poczucie tymczasowości, jak również brak stabilnego prawa, objawiający się ciągle zmieniającymi się przepisami, stanowiący poważną barierę w planowaniu i tworzeniu strategii rozwoju jednostek ochrony zdrowia, a także wadliwe prawodawstwo stanowione pod naciskiem społecznym, łamiące elementarne zasady prawa i generujące znaczny wzrost kosztów funkcjonowania, także w długiej perspektywie czasu, stawiały wielokrotnie Zakład w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Z jednej strony rosące zobowiązania, utrata bieżącej płynności finansowej, wstrzymywanie dostaw towarów i usług, rygorystyczne i natychmiastowe egzekwowanie wszelkich należności przez część dostawców, firmy zajmujące się obrotem wierzytelnościami jednostek ochrony zdrowia, postępowania sądowe i egzekucje komornicze, z drugiej strony zbyt niskie nakłady finansowe na ochronę zdrowia, pozwalające w dużej większości jednostek co najwyżej jedynie na sfinansowanie działalności bieżącej, bez możliwości zapewnienia rozwoju tych jednostek, ograniczające wykorzystanie posiadanego potencjału możliwości udzielania większej ilości świadczeń medycznych, konieczność ponoszenia kosztów udzielanych świadczeń w przypadkach zagrożenia życia lub zdrowia pacjentów bez gwarancji otrzymania za te przypadki zapłaty – wysokość zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu udzielonych przez świadczeniodawcę usług medycznych jest ograniczona do wysokości zawartego z tym świadczeniodawcą kontraktu oraz ciągły wzrost kosztów działalności – wzrost cen towarów i usług, zgodny z zasadą, że działalność gospodarcza powinna generować zysk – nierównoważony wzrostem przychodów jednostek ochrony zdrowia, stały się również codziennością sokólskiego Zakładu i trwają aż po dzień dzisiejszy.

To dzięki wyrzeczeniom, dużemu zaangażowaniu personelu w pracę wykonywaną często przy minimalnej obsadzie kadrowej, świadomości, poparciu i zrozumieniu przez personel konieczności przeprowadzenia zmian w Zakładzie, a także ogromnej pomocy zewnętrznej, szczególnie ze strony Organu Założycielskiego, który wsparł szpital wielomilionowymi dotacjami, innych samorządów lokalnych, na czele z gminą Sokółka oraz życzliwości i dobrodziejstwu wielu darczyńców, Zakładowi udało się i udaje się przetrwać najtrudniejsze chwile.

W ciągu ostatnich lat Zakład podjął wszelkie możliwe kroki, mające na celu zbilansowanie swojej działalności. Uczestniczył, z sukcesem, w restrukturyzacjach finansowych oferowanych przez kolejne rządy. Nie zawahał się wystąpić na drogę postępowania sądowego przeciwko Skarbowi Państwa i Narodowemu Funduszowi Zdrowia

w dochodzeniu swoich należności, a nawet podjął próbę, niestety nieudaną, sfinansowania zobowiązań poprzez emisję obligacji przez poznańską spółkę Inwest Bond. Wszystkie te działania pozwoliły w kilku kolejnych latach, począwszy od roku 2004, na osiągnięcie niewielkich dodatnich wyników działalności.

Szukając nowych możliwości, zarówno oszczędności, jak i rozwoju Zakład dokonał wielu inwestycji w infrastrukturę lokalową, techniczną i sprzętową. Najważniejsze z nich to:

- termomodernizacja budynków i sieci ciepłych Zakładu o wartości ponad 5 mln zł zakończona w 2009 roku,
- przyłączenie Zakładu do Miejskiej Sieci Ciepłej w 2006 roku, wskutek wspólnej inwestycji MPEC-u i Organu Założycielskiego o wartości około 1 mln zł,
- zakup sprzętu i aparatury medycznej, współfinansowany ze środków Unii Europejskiej, w tym m.in.: adaptacja pomieszczeń pracowni RTG wraz z montażem dwóch aparatów RTG, aparat USG, aparat do znieczulania, respirator stacjonarny, cyfrowa kamera endoskopowa, diatermie chirurgiczne, stół operacyjny, lampy operacyjne, łóżko porodowe, wideogastroskop i wideokolonoskop, aparat do hemodializ, razem 63 szt. sprzętu o łącznej wartości ponad 2,5 mln zł, aktualnie realizowany – planowane zakończenie w 2010 roku,
- zakupy sprzętu i aparatury medycznej, m.in.: aparaty do znieczulania, respirator, aparat do hemodializy, defibrylatory, kardiomonitor, aparat do badań urodynamicznych, przyłóżkowy aparat RTG, współfinansowane przez Organ Założycielski, w latach 2005 -2007, na łączną wartość blisko 1 mln zł,
- wykonanie w roku 2006 wejścia głównego, korytarza przy poradniach specjalistycznych, chodnika przed wejściem głównym w ramach likwidacji barier architektonicznych o wartości ponad 180 tys. zł,
- zakup w latach 2007-2008 sprzętu i aparatury medycznej do Zakładu Rehabilitacji, współfinansowany ze środków PFRON o wartości łącznie ponad 140 tys. zł,
- zakup w 2009 roku nowego sterylizatora parowego o wartości ponad 200 tys. zł.

Dzisiejszy Zakład to jednostka posiadająca w swojej strukturze:

- 12 oddziałów szpitalnych z 300 łózkami:
 - internistyczno-kardiologiczny kierowany przez dr Jerzego Sudnika,
 - położniczo-ginekologiczny kierowany przez dr Małgorzatę Kamińską,

- noworodkowy kierowany przez dr Krystynę Maciorowską,
- opieki długoterminowej i medycyny palitywnej kierowane przez dr Andrzeja Szkodzińskiego,
- chirurgii ogólnej kierowany przez dr Zbigniewa Olchowika,
- chirurgii urazowo-ortopedycznej kierowany przez dr Bogusława Falkowskiego,
- rehabilitacji kierowany przez dr Łucję Gieniusz – Jalali,
- intensywnej terapii kierowany przez dr Zofię Juskiewicz,
- szpitalny oddział ratunkowy kierowany przez dr Wiesławę Paruk,
- pediatryczny kierowany przez dr Krystynę Piotrowską,
- chorób płuc i gruźlicy kierowany przez dr Mirosławę Tałałaj
- stację dializ kierowaną przez dr Walentyne Jakubowską,
- zakład diagnostyki obrazowej kierowany przez dr Andrzeja Jurgielańca,
- laboratorium kierowane przez mgr Halinę Kot,
- aptekę szpitalną,
- zakład rehabilitacji,
- 9 poradni specjalistycznych,
- działy statystyki, techniczne i administracyjne.

Zatrudniamy 387 osób - pracowników etatowych i kontraktowych. Osiągamy przychody w wysokości ponad 23 mln zł rocznie. Mamy świadomość, że jeszcze dużo pracy przed nami, że jeszcze dużo rzeczy do zrobienia i przeciwności do pokonania, ale mamy jednocześnie dużo wiary i nadziei, że wspólnie jesteśmy w stanie tego dokonać. Z tego miejsca pragnę w sposób szczególny podziękować wszystkim pracownikom, obecnym i byłym, za codzienny trud, za wytrwałość, za to, że jesteście, a naszym wszystkim dobroczyńcom, szczególnie Organowi Założycielskiemu, z Panem Starostą, Zarządem i całą Radą Powiatu, za wszelką okazaną pomoc, za życzliwość i wsparcie.

Dziękujemy.

Dyrekcja i Pracownicy SP ZOZ w Sokółce

Sokółka, 16-11-2009

Niniejsza prezentacja została przygotowana przy wykorzystaniu informacji zawartych w kronice szpitalnej oraz kronice kaplicy szpitalnej.